

Σιωπηρή αποκάλυψη του Θεού

Πώς αλλιώς θα μπορούσα να αρχίσω την ομιλία μου παρά με την έκφραση πολλών και ειλικρινών ευχαριστιών για την τιμητική πρόσκληση να μιλήσω στο συνέδριό σας.

Μαζί μας βρίσκεστε αρκετοί γιατροί και νοσοκομειακό προσωπικό, που είμαι σίγουρος ότι συναντάτε καθημερινά, αυτό το αληθινό γεγονός, που είναι και ο τίτλος του σημερινού συνεδρίου. Κι εμείς ως Εκκλησία, θέλοντας να έχουμε σχέση με την αλήθεια της αποστολής μας, διαρκώς βρισκόμαστε στην ένταση που δημιουργεί η πάλη κάθε ανθρώπου ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο.

Η δική μου εισήγηση σήμερα θα είναι καθαρά εμπειρική. Μία εμπειρία των τριάντα χρόνων ιεροσύνης μου αλλά και των τελευταίων δώδεκα ως εφημερίου σε δύο νοσηλευτήρια της ενορίας μου. Το Μακάρειο νοσοκομείο και το Ογκολογικό Κέντρο της Τράπεζας Κύπρου.

Η είσοδος στο νοσοκομείο: Το 2005 μετατέθηκα στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου ο οποίος έχει στην ευθύνη του τα δύο νοσηλευτήρια που ανέφερα πιο πάνω. Ένοιωσα την ανάγκη επίσκεψης στους ασθενείς αλλά αυτό συνήθως γινόταν μετά από ειδοποίηση για μια επείγουσα Θεία Κοινωνία που την ζητούσαν οι ασθενείς ή ο περίγυρός του. Μια τακτική του νοσοκομείου και συγγενών και τις περισσότερες φορές τις τελευταίες στιγμές...

Αρχικές αντιδράσεις: Αυτό εμένα ως ιερέα δεν με ικανοποιούσε. Πολλές φορές ερχόμασταν σε δύσκολη θέση με αντιδράσεις, άλλες φορές συγγενών άλλες φορές των ασθενών αφού δεν είχαν ειδοποιηθεί από τους συγγενείς ότι κάλεσαν ιερέα, άλλες φορές μας προέτρεπαν να πούμε ότι περάσαμε τυχαία κλπ. Άλλες φορές με προκαταλήψεις, να βλέπουν τον ιερέα ως τον προάγγελο του επερχόμενου τέλους και έτσι να δίνεται η λύση της τελευταίας στιγμής. Όταν δηλαδή ο ασθενής δεν επικοινωνεί οπότε δεν θα του δοθεί ο χρόνος να φοβηθεί.

Γύρο σε κάθε θάλαμο: Προσπαθήσαμε να αλλάξουμε τακτική. Να δίνουμε ένα γύρο σε κάθε θάλαμο και σε κάθε δωμάτιο για μια καλημέρα, μια ευχή για "περαστικά" ή να πούμε "ό,τι θελήσετε στη διάθεση σας"....μας έβλεπαν!! Άλλοι απαντούσαν με μια καλημέρα...άλλοι δεν απαντούσαν καθόλου,άλλοι γύριζαν το κεφάλι και είμαι σίγουρός ότι μέσα τους θα έλεγαν: αχρείαστος να είσαι!!

Ανάγκη συμπόρευσης-αλληλοστήριξης-αλληλοβοήθειας

Ένοιωσα την ανάγκη να βρεθεί ένα άλλος τρόπος επικοινωνίας. Έβλεπα τα κενά που δημιουργούνταν στη θεραπεία ή στη πορεία προς το τέλος και ένοιωθα ανήμπορος γιατί δεν μπορούσα να πλησιάσω. Προσπάθησα μέσω του νοσηλευτικού προσωπικού αλλά και εκεί, όπου υπήρχε φιλοτιμία υπήρχε και ανταπόκριση. Εξ' άλλου ήταν και το πρόγραμμα τόσο πιεσμένο που σίγουρα δεν υπήρχε άλλος χρόνος παρά μόνο για νοσηλευτική προσέγγιση. Με βασάνιζε έντονα το πως να πλησιάσουμε δίπλα σε μια κλίνη ενός αδελφού, που σίγουρα αν μας δινόταν η ευκαιρία να δώσουμε τη σπίθα, αυτή θα γινόταν φλόγα στη καρδιά

του ως ανάγκη πλέον, της παρουσίας της Εκκλησίας. Αυτή είναι και θα είναι ο καλύτερος συνοδοιπόρος στην πορεία του μέσα στην ασθένεια.

Για αρκετό χρονικό διάστημα δεν μπορούσα να σκεφτώ το τρόπο που θα γινόμαστε αποδεκτοί χωρίς να χρειαστεί να σπάσουμε προκαταλήψεις, περιορίζομαι απλά στις σκέψεις, όταν κάποιος ασθενής ήταν μια ανάσα πριν το τέλος για να κληθούμε να δώσουμε την Θεία Κοινωνία ή σπανιότερα να κάνουμε ένα Άγιον Ευχέλαιο με ένα ασθενή. Όμως τις περισσότερες φορές δεν μπορούσε να εκδηλώσει ούτε την βούληση του αν ήθελε να κοινωνήσει ή όχι. Έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος που η παρουσία μας ως ιερείς στο χώρο του νοσηλευτηρίου θα ήταν φυσική, αναμενόμενη και προετοιμασμένη. Δε χωρούσε αμφιβολία ότι αυτό θα ήταν προς όφελος του ασθενή και του περίγυρού του. Πολλές φορές έπεσε στην αντίληψη μας με διάφορους τρόπους ότι οι οικείοι έφεραν βαρέως ότι ο άνθρωπος τους έφυγε ελλιπώς προετοιμασμένος. Άλλες φορές, δεν μπορούσαμε εμείς να προσφέρουμε την Θεία Κοινωνία, γιατί οι ασθενείς δεν είχαν ούτε το χρόνο αλλά ούτε τη δυνατότητα να λάβουν την Θεία Κοινωνία και τότε ο μόνος που έφταιγε ήταν ο "κακός παπάς" που αρνήθηκε να κοινωνήσει τον άρρωστο τους ή ακόμα και ένα συγγενή στη θέση του. Όσο και αν εξηγούσαμε, μέσα στη φόρτιση της τελευταίας στιγμής, δεν μπορούσαμε ουσιαστικά να προσφέρουμε αυτό που θέλαμε ως Εκκλησία να προσφέρουμε. Δεχόμασταν συνήθως επιθέσεις λεκτικές όταν δεν γίνονταν αυτό που ζητούσαν οι συγγενείς. Ή μετά διαπιστώναμε ότι οι ίδιοι ταλαιπωρούνταν με ενοχές γιατί έκαναν κάτι πιο γρήγορα. Τα νοσοκομεία που εφημερεύω δεν είναι νοσοκομεία εκτάκτων περιστατικών ή πρώτων βοηθειών αλλά η φύση τους, η δομή τους είναι τέτοια που δίνουν τον χρόνο στον ασθενή και στο συγγενή του να έχει συνοδοιπόρο την εκκλησία, σε όλη την πορεία της ασθένειας, είτε μέχρι την αποκατάσταση της είτε μέχρι την αναχώρηση του.

Πέρασε αρκετός χρόνος από την ημέρα που αναλάβαμε ως νοσοκομειακοί εφημέριοι. Παρόλες τις προσπάθειες δεν μπορούσε να διορθωθεί κάτι. Πάντα αντιμέτωποι είτε με τις προκαταλήψεις είτε με την τελευταία στιγμή. Έπρεπε να βρεθεί τρόπος προσέγγισης .

Διακονία αγάπης: Η Ορατή παρουσία Του

Σε αυτό το στάδιο, μετά από συνάντηση με ένα γονιό που πριν πολλά χρόνια είχε το παιδί του στο νοσοκομείο, θυμηθήκαμε κάτι, που ο ίδιος μας είπε και που ο μακαριστός Πάτερ Σπυρίδωνας, προηγούμενος εφημέριος στο νοσοκομείο, πρόσφερε στην παιδιατρική κλινική. Δύο τρεις φορές την εβδομάδα κυρίες της ενορίας πήγαιναν στο νοσοκομείο και πρόσφεραν προς όλους τους γονείς καφέ. Τότε δεν υπήρχαν τα μηχανάκια που με ένα ευρώ παίρνεις ένα έτοιμο καφέ στη στιγμή. Έτσι η παρουσία τους ήταν τρόπον τινά απαραίτητη. Σκεφτήκαμε λοιπόν να αναδιοργανώσουμε αυτό το θεσμό με εθελόντριες, τις οποίες θα προετοιμάζαμε σχετικά, και με ένα κέρασμα ένα καφέ ή ένα γλυκό που θα πρόσφεραν θα ανακοίνωναν και θα ενημέρωναν τους συγγενείς των ασθενών και τους ίδιους τους ασθενείς, ότι την επόμενη μέρα, θα δείτε τον Πάτερ να περνάει, να κάνει ένα γύρο και όποιος θέλει να κοινωνήσει να του μιλήσει ή οτιδήποτε άλλο τον θέλει μέχρι και φιλοξενία στο ίδρυμα μας, Καλός Σαμαρείτης, να του το αναφέρει.

Έτσι δημιουργήθηκαν ομάδες με εθελόντριες, διακόνισσες που μετά από σχετική εκπαίδευση και προετοιμασία και με την άδεια αρχικά του Μακάρειου Νοσοκομείου άρχισαν τις επισκέψεις. Καθημερινά με κέρασμα, καφέ και γλυκό σε όλους τους θαλάμους, σε όσους ασθενείς μπορούσαν, στους οικείους τους, στους νοσηλευτές και σε όλο το προσωπικό. Οι νοσηλευτές άρχισαν να γίνονται συνεργάτες, οι ασθενείς και οι οικείοι να περιμένουν την επίσκεψη. Όχι μόνο για το γλυκό ή τον καφέ, αφού πια οι μηχανές του καφέ βρίσκονται σε κάθε όροφο, αλλά για την ανθρώπινη παρουσία, την παρουσία της Εκκλησίας της έμπρακτης αγάπης. Μαζί και η διακριτική ενημέρωση ότι την επομένη θα περάσει ο ιερέας, την Τετάρτη θα γίνει ευχέλαιο στο εκκλησάκι του νοσοκομείου, το Σάββατο το πρωί θα γίνει Θεία Λειτουργία στο ίδιο εκκλησάκι μέσα στο νοσοκομείο. Πολύ σύντομα η παρουσία των διακονισσών έγινε απαραίτητη για όλους στο νοσηλευτήριο αλλά και η δική μας παρουσία αναμενόμενη. Γνώριζαν όλοι ότι θα πάμε την επόμενη μέρα. Ότι θα έχουμε μαζί μας την Θεία Κοινωνία ότι θα έχουν το χρόνο όσοι θέλουν να μας μιλήσουν. Τόσοι πολλοί τελικά είναι αυτοί που θέλουν να λάβουν την Θεία Κοινωνία, που στις επισκέψεις μας και στις δύο φορές την εβδομάδα πηγαίναμε με το Άγιο Δισκοπότηρο γιατί οι περισσότεροι θέλουν να λάβουν το Θείο Μαργαρίτη την Θεία Κοινωνία.

Η παρουσία μας άρχισε να γίνεται φυσική. Όλοι πλέον είναι προετοιμασμένοι. Εκείνη η αρχική προκατάληψη που κοντέψαμε να πιστέψουμε ότι ήταν τόσο πολύ ριζωμένη στο λαό μας που δεν μπορούσαμε ποτέ να τη σπάσουμε χάθηκε. Σπάνια την συναντούμε. Η Χάρις του Θεού άρχισε να μιλάει. Ως απάντηση στις προσευχές μας; Μάλλον όχι. Η δική μας προσευχή είναι τόσο αδύνατη. Μάλλον ως απάντηση των προσευχών όλων αυτών των ασθενών και των οικείων τους που αληθινά προσπαθούσαν και είχαν ανάγκη στη πορεία τους την Εκκλησία. Την θέλουν συνοδοιπόρο για τη διαχείριση του πνευματικού τους πόνου, που είναι τόσο μεγάλος, που μπορεί ακόμα και να δυναμώνει τον σωματικό και τον κάνει ανυπόφορο.

Μετά από λίγα χρόνια, ο Θεός ευλόγησε!! Ιατροί από το Ογκολογικό Κέντρο της Τράπεζας Κύπρου εκπαιδεύτηκαν στην ανακουφιστική φροντίδα στην Αμερική. Έζησαν εκεί το όφελος με την συμμετοχή του πνευματικού πατέρα και του υπεύθυνου νοσοκομειακού ιερέα. Σύστησαν πολυθεματική ομάδα. Με τη συμμετοχή ιατρών, νοσηλευτών, ψυχολόγων, κοινωνικών λειτουργών και του πνευματικού ιερέα υπευθύνου στο κέντρο. Μέχρι σήμερα αυτή η πολυθεματική ομάδα λειτουργία κάθε Τετάρτη και μας έδωσε πιο πολύ την δυνατότητα διαχείρισης του πνευματικού πόνου. Δρ. Σύλβια Λαζαρίδου, Δρ. Κυριάκο Στυλιανίδη και Δρ. Σταυρούλα Κιτήρη σας ευχαριστώ θερμά για την εμπιστοσύνη σας αλλά και για την ενέργεια σας αυτή. Τις ίδιες ευχαριστίες προσφέρω και στον ιατρό Ανδρέα Σέργη της παιδο-εντατικής μονάδας του Μακάρειου Νοσοκομείου, που επέτρεψε και λειτουργεί ανάλογα με τις ανάγκες την ίδια ομάδα.

Από τότε άρχισαν άλλες σχέσεις με ασθενείς και από τα δύο νοσοκομεία, σχέσεις που δημιουργούνται και κρατιούνται σε όλη την πορεία της ασθένειας. Πάντα μέσα στην ελευθερία του κάθε ασθενή και στη πνευματική του αναζήτηση και ανακούφιση. Σχέσεις που από την αρχή μέχρι το τέλος είναι και για εμάς μια αποκάλυψη. Μια αποκάλυψη του Θεού, της παρουσίας Του, ακόμα και μέσα στην φαινομενική απουσία Του, της βοής Του, ακόμα και μέσα στην φαινομενική Του

σιωπή, του θαύματος όχι αυτού που εμείς πολλές φορές περιμένουμε άλλα ενός άλλου μεγάλου θαύματος μια άλλης βεβαιότητας. Είδαμε ανθρώπους με τεράστια αποθέματα δύναμης, πίστης και αρχίσαμε να βιώνουμε εμπειρίες. Εμπειρίες ζωής. Ακόμα και εκεί που φαινομενικά νικούσε ο θάνατος βλέπουμε κάτι άλλο. Βλέπουμε εμπειρίες αληθινής ζωής, αιώνιας ζωής.

Θα μπορούσα να διηγούμαι σε εσάς πολλές ώρες τέτοιες εμπειρίες. Ο ορθολογισμός κάποιων από εμάς ίσως τις δει ως παραμύθι. Δεν έχει σημασία. Και έτσι να τις δει θα καταλάβει ότι γι' αυτούς τους ασθενείς και τον περίγυρο του, δεν ήταν μια παράταση της ζωής αλλά μια αναζήτηση της αιωνιότητας, που κανένας δεν μπορούσε και δεν μπορεί να τους στερεί το δικαίωμα να την αναζητούν και να την έχουν ως σύμμαχο στη πορεία της ασθένειας τους.

Η αξία των τελευταίων στιγμών

Η με κάθε μέσο προσπάθεια μετατόπισης και απομάκρυνσης από την ώρα του θανάτου αποτελούν έκφραση της φυσικής πάλης του ανθρώπου. Το ελάχιστο αυτό υπόλοιπο της ζωής ίσως έχει μεγαλύτερη αξία από το παρελθόν της και κυρίως την πορεία μέσα στην ασθένεια. Ο ασθενής θέλει και επιζητά συμπαράσταση, συντροφιά και στήριξη.

Τον κον Νίκο (δεν είναι το αληθινό του όνομα) τον γνώρισα σε ένα γύρο της Τετάρτης αφού ζήτησε από τις διακόνισσες να λάβει τη Θεία Κοινωνία. Ήταν μετά την χειρουργική επέμβαση που υποβλήθηκε και ξεκινούσε θεραπείες. Κοινώνησε και μου είπε συνάμα ότι κάποια στιγμή θα ήθελε να με δει και προσωπικά να μιλήσουμε. Του είπα όποτε μπορεί να με καλέσει και να βρεθούμε. Παρέμεινε αρκετό διάστημα λόγω επιπλοκών στο Κέντρο και κοινωνούσε κάθε Τετάρτη και Σάββατο. Μου τηλεφώνησε και άρχισαν οι συναντήσεις μας. Οι απορίες του, από που η ασθένεια, αν έχω ευθύνη για αυτήν, τι θέλει να μου πει ο Θεός, μήπως πληρώνω για κάτι κ.λ.π. Το επόμενο βήμα η τακτική εξομολόγηση. Όταν ο ίδιος μπορούσε, ερχόταν στην εκκλησία, και όταν όχι τον συναντούσαμε στο κέντρο που βρισκόταν για νοσηλεία. Συνάμα κοινωνούσε όσο πιο τακτικά μπορούσε.

Ο κ. Νίκος έφερε και την οικογένεια του, τη σύζυγο του πρώτα και μετά τα δύο παιδιά του, ηλικίας 20-25 ετών. Πάντα ενήμερος για την εξέλιξη της πορείας της υγείας του και εγώ ενήμερος από αυτόν. Αρχικά αισιόδοξος ότι θα νικήσει την ασθένεια. Μετά με την ελπίδα ότι η τελευταία θεραπεία που θα πάρει θα δουλέψει και θα κάνει ότι δεν έκαναν οι άλλες και μετά ότι αφού ακόμα είναι στη ζωή κάποιο άλλο φάρμακο θα βρεθεί ή τέλος πάντων κάποιο θαύμα θα γίνει που θα αλλάξουν όλα. Θα αλλάξει η πορεία.

Η πορεία όμως δεν άλλαξε. Το σώμα εξασθένησε, η μετακίνηση γινόταν πιο δύσκολη, επέλεξε εφ' όσον είχε το υποστηρικτικό περιβάλλον να μείνει στο σπίτι του. Στη τελευταία εξομολόγηση, η οποία έγινε μέσα στην εκκλησία, μου ζήτησε ο ίδιος να του μιλήσω για την αιώνια ζωή, τον Παράδεισο. Έφυγε εκείνη τη μέρα με τη βεβαιότητα ότι δεν υπάρχει τέλος στη ζωή αλλά αρχή μιας νέας ζωής αιώνιας όπου δεν υπάρχει πόνος, λύπη ούτε στεναγμός.

Μια εβδομάδα μετά κτύπησε το τηλέφωνο μου η ώρα 5 το πρωί.... "Πάτερ συγνώμη είμαι η Άνδρη.... ο Νίκος φεύγει και θα ήθελε να μεταλάβει την τελευταία Θεία Κοινωνία".

Σε πολύ λίγο ήμουν κοντά τους. Ο κ. Νίκος μιλούσε αργά, ανάσαινε αργά, μου ζήτησε να τον κοινωνήσω. Τον κοινωνήσα και του πρότεινα να κάνουμε Άγιο Ευχέλαιο και με παρακάλεσε να το κάνουμε. Στην διάρκεια του Ευχελαίου έβλεπα τα μάτια του στραμμένα ψηλά πάνω από μένα. Δεν ξέρω τι έβλεπε...τελείωσε το Ευχέλαιο και τον σταύρωσα και όταν διάβασα την τελευταία ευχή τη συγχωρητική στο ΑΜΗΝ ο κος Νίκος με ένα μικρό φύσημα πέταξε για την αιώνια του σχέση μαζί με τον Χριστό.

Παρόντες οι σύζυγος και τα παιδιά του. Τους κοίταξα, η σύζυγος διαπίστωσε ότι έφυγε! Τελειώσαμε το τρισάγιο και καθίσαμε μετά να μιλήσουμε με την οικογένεια όχι τα της ταφής αλλά τα της αιώνιας ζωής και το μυστήριο της ζωής και του θανάτου.

Η αιώνια υπόσχεση!!!

Ένα άλλο γεγονός αφορά μια κυρία, γύρω στα 60-65. Το όνομα της Μαρία ας πούμε δεν έχει σημασία το όνομα. Την γνώρισα μέσα στο θάλαμο. Έμεινε αρκετό καιρό. Ολιγομίλητη, δήλωνε την επιθυμία της στη διακονία να κοινωνήσει και κοινωνούσε κάθε Τετάρτη και Σάββατο. Από την ημέρα που μπήκε στο θάλαμο λίγες φορές βγήκε. Λίγο οι επιπλοκές της θεραπείας, λίγο η ραγδαία επιδείνωση δεν της έδωσαν πολλά περιθώρια. Δεν θυμάμαι πόσο ακριβώς καιρό πέρασε μέσα στο θάλαμο. Την θυμάμαι όμως πάντα για την ευγένεια και προθυμία της και γιατί ποτέ δεν είπε κάτι για παράπονο ή οτιδήποτε άλλο. Η πορεία της υγείας της πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Το γνώριζα και μέσα από την πολυθεματική από τους γιατρούς ότι η κατάσταση της ήταν μη ανατρέψιμη. Μια Τετάρτη στο γύρο μου διεπίστωσα και ενημερώθηκα ότι ήταν σε κώμα. Ήταν θέμα ωρών ή το πολύ ημερών. Το κώμα το προκάλεσαν εγκεφαλικές μεταστάσεις. Έφυγα από το νοσηλευτήριο τελειώνοντας, αργά το μεσημέρι. Μόλις έφτασα στο σπίτι κτύπησε όμως το τηλέφωνο. Ήταν η κόρη της κας Μαρίας η οποία μου ζήτησε να πάω γιατί με ζητούσε η μητέρα της. Απώρησα γιατί ότι έκανα τον γύρο ήταν σε κώμα. Ρώτησα την κόρη της και μου είπε ότι ξύπνησε και το πρώτο πράγμα που είπε είναι ότι ήθελε να δει τον Πάτερ. Έφυγααμέσως και πήγα. Όταν έφτασα ζήτησε να βγούνε όλοι έξω ακόμη και τα παιδιά της και έτσι μείναμε μόνοι μας. Γύρισε προς το μέρος μου και μου είπε.

-Πάτερ θέλω να μου υποσχεθείς κάτι...

-Τι να σου υποσχεθώ Μαρία μου;

-Θέλω να μου υποσχεθείς ότι τώρα που φεύγω, Αυτόν που θα συναντήσω είναι ο Χριστός, αυτός που μου έφερνες και κοινωνούσα δύο φορές την εβδομάδα. Αυτό θέλω να μου υποσχεθείς

Πάγωσα!! Χιλιάδες λογισμοί πέρασαν από το μυαλό μου. Αυτή η γυναίκα πεθαίνει και εγώ έπρεπε να δώσω υπόσχεση. Να της δώσω υπόσχεση για την συνάντηση με τον Χριστό. Μπορούσα;!!!! Δεν μπορείς να πεις κάτι να γελάσεις ένα άνθρωπο

εκείνη την ώρα. Ξέρεις ότι φεύγει. Στην αμηχανία-δειλία μου της απάντησα μάλλον διπλωματικά. Της είπα:

-Αυτός είναι ο σκοπός της ζωής μας να συναντήσουμε τον Χριστό. Εύχομαι και για σένα να είναι γεγονός

-ΟΧΙ Πάτερ, μου απάντησε, ΟΧΙ έτσι. Θέλω να μου υποσχεθείς ότι ΑΥΤΟΝ θα συναντήσω.

Χίλιοι λογισμοί ξανά από το μυαλό μου και στη καρδιά μου προσευχή -Περιμένω

Πάτερ μου!!!

-Σου υπόσχομαι κα Μαρία. Σου υπόσχομαι! Ότι Αυτόν που θα συναντήσεις φεύγοντας είναι τον Χριστό!!!!

-Ευχαριστώ Πάτερ. Τώρα τι να κάνω;

-Να λες την ευχή Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ Του Θεού Ελέησον με

-Αυτό το λέω... κάτι άλλο;

-Όχι καλή μου αυτό μόνον. Και να είσαι βέβαιη για τη συνάντηση μαζί Του.

Έφυγα με σκέψεις με λογισμούς και συναισθήματα. Ομολογώ δεν μπορούσα να τα μοιραστώ με κανένα. Τα κράτησα μέσα μου Έζησα την μοναξιά του ιερέα αλλά και των λογισμών του.

Την Παρασκευή το απόγευμα με πλησίασε μια διακόνισσα και με ενημέρωσε ότι η κα Μαρία είχε ήδη κοιμηθεί και ότι την πήρε τηλέφωνο η κόρης και την παρακάλεσε να με ρωτήσει το εξής:

«Όταν πέθανε η μητέρα μου το δωμάτιο γέμισε με μια σπάνια όμορφη μυρωδιά. Μια μυρωδιά ενός μυρωδάτου κήπου, μια μυρωδιά άρωμα λουλουδιών και λιβανιού. Ρώτησε τον Πάτερ αν αυτό είναι καλό σημάδι . Τι να της πω Πάτερ;»

Μέσα μου έκλαψα!!, σώπασα λίγο.... Ίσως λίγο για την απιστία μου; λίγο για τους λογισμούς μου; λίγο από όλα!! Πάντως αυτό που έγινε ήταν για μένα!!

Κανένας δεν γνώριζε για τη συνομιλία μας. Κανένας την υπόσχεση μου, κανένας τους λογισμούς μου.

Της απάντησα: "Πες της ότι είναι πολύ καλό σημάδι. Ότι ο Χριστός την παρέλαβε. Να είναι βέβαιοι ότι η μητέρα τους βρίσκεται στην αληθινή σχέση της αιωνιότητας μαζί με τον Χριστό".

Έχω πολλά περιστατικά να διηγηθώ, για μένα αυτά είναι τα θαύματα. Ούτε η θεραπεία, ούτε η παράσταση μερικών χρόνων ζωής από ένα θαύμα. Πιστεύω στα θαύματα αλλά για μένα θαύματα είναι αυτά που σας ανέφερα πιο πάνω.

Θα μου πείτε πόσοι πέρασαν από τα νοσοκομεία και πόσοι βίωσαν αυτά τα γεγονότα. Για μένα όλοι. Είτε το είδα είτε όχι. Οι περισσότεροι κοινώνησαν του Σώματος και Αίματος του Χριστού. Εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον.

Ακόμη και αυτοί που δεν κοινωνήσαν κοντά τους έζησα ένα θαύμα. Το θαύμα αλλά και το μυστήριο της ζωής και του θανάτου. Γιατί πάλεψαν για τη ζωή τους. Και για μας στην Εκκλησία, η ζωή είναι πολύτιμο δώρο. Δώρο που ο Θεός ήθελε να το δοξάσει με την αιωνιότητα αν ο άνθρωπος το κέρδιζε. Για αυτό το είχε δώσει ως δυνατότητα μέσα στα δώρα της αρχηγόνου δικαιοσύνης. Τη δυνατότητα της αθανασίας. Το έχασε ο άνθρωπος με την πτώση αλλά είναι πολύτιμο και μοναδικό. Όποιος παλεύει γι' αυτό το αληθινό αγαθό, βλέπει τι έχασε όταν έχασε τον Θεό. Έστω και αν δεν το παραδέχεται και όταν παλεύει γι' αυτό το αγαθό, τη ζωή, ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΘΕΟ!!!

Υπάρχουν τελευταίες στιγμές;

Δεν υπάρχει τέλος!! Υπάρχει η αιωνιότητα. Όλες οι στιγμές είναι αφορμές, κάλεσμα, δόσιμο για το όντος αιώνιο. Και ο ευγνώμονας ληστής πάνω στο σταυρό...τις τελευταίες εκείνες στιγμές κέρδισε την Βασιλεία του Θεού, κέρδισε την αιώνια ένωση μαζί Του....μέσα σε μόνο λίγα δευτερόλεπτα αληθινής πίστης και μετάνοιας!!

Ακόμη και οι τελευταίες επίγειες στιγμές έχουν την μεγαλύτερη αξία.

Γιατί; Λαμβάνοντας υπόψη τα δύο περιστατικά που ανέφερα και καθώς επίσης τόσα άλλα που δεν μπορώ να αναφέρω τώρα....η ψυχή περνάει από την φθορά στην αφθαρσία, από τα εφήμερα στα αιωνιότητα. Ο θάνατος είναι τόσο ιερό γεγονός για τον κάθε άνθρωπο ώστε θα πρέπει με κάθε τρόπο να διατηρηθεί η καθαρότητα του. Είναι η στιγμή που το πρόσωπο αξίζει τον μεγαλύτερο σεβασμό και από την κοινωνία. Τη στιγμή που το σώμα ορφανεύει από την προστασία της ψυχής, είναι τρομερό εμείς να το απογυμνώνουμε από το τελευταίο ένδυμα της αξιοπρέπειας του, αφήνοντας τον μέσα στο σωματικό αλλά και μέσα στο πνευματικό πόνο. Η Εκκλησία προσεύχεται, αγκαλιάζει το πόνο, τις φοβίες, τις ανησυχίες του κάθε ασθενή και του περίγυρού του.

Η Εκκλησία παίρνει το ρόλο του Σίμωνα που βοήθησε τον Χριστό στην μεταφορά του σταυρού στο Γολγοθά, γίνεται Καλός Σαμαρείτης που φρόντισε τις πληγές, γίνεται Μυροφόρες που άλειψαν το σώμα του Χριστού με αρώματα και ήταν τότε οι πρώτες που ενημερώθηκαν για την Ανάσταση του Χριστού.

Σαν κατακλείδα σας ομολογώ ότι ευχαριστώ το Θεό που όρισε να διακονώ την εικόνα Του, τον άνθρωπο και μέσα σε νοσοκομεία. Εκεί που περισσεύει ο πόνος αλλά γεννιέται η ελπίδα και η βεβαιότητα της Αιώνιας Ζωής.

Σας ευχαριστώ.

Πρωτοπρεσβύτερος
Μάριος Δημοσθένους